

„Nie, nie! Najskôr si ma vypočuj!“ Mama príde bližšie a úsmev z jej tváre zmizne. Nahradí ho nesúhlasný zamračený výraz. Bojím sa, že kým sa vrátim domov, usadí sa na jej tvári natrvalo. „Nejazd do metrom. Nerozprávaj sa s cudzími ľuďmi. Nechoď do Bronxu. A vráť sa domov živá.“

Zagúľam očami. Dáva mi rovnaké ponaučenia, ako keď som pred dvoma rokmi odlietala na leto do Kalifornie, aby som sa po dlhom čase znova stretla so svojím otcom. S jediným rozdielom: vtedy sa väčšina varovaní týkala jeho. „Viem,“ uškrniem sa. „V podstate by sa dalo povedať, že nemám robiť nijaké hlúposti.“

Tvrdo sa na mňa pozrie. „Presne.“

Pustím Deana a objímam ju. Dúfam, že ju to umlčí. Vždy to funguje. Pevne ma stisne a na krku pocítim jej povzdych. „Budeš mi chýbať,“ zamumlem, no skoro to nepočuť.

„Môžeš si byť viac než istá, že aj ty budeš chýbať mne,“ zašepká, keď sa odo mňa odtiahne, ale ruky nechá položené na mojich pleciach. Mrkne sa na hodiny na stene v kuchyni a vzápätí ma jemne postrčí k Deanovi. „Mali by ste ísť. Predsa nechceš zmeškať lietadlo.“

„Veru, mali by sme vyraziť,“ pokýva hlavou Dean. Dvere otvorí dokorán a prejde s mojím kufrom cez prah. Vonku na chvíľu zastane a zadíva sa na moju mamu, či pre mňa má ešte nejakú nevyhnutnú radu. Našťastie nemá.

Schmatnem batoh, ktorý leží na gauči, a vyjdem za Deanom. Aj ja sa ešte raz obzriem na mamu a naposledy jej zamávam. „Uvidíme sa o šesť týždňov.“

„Prestaň mi to pripomínať!“ zamračí sa a prudko zabuchne dvere.

Vyvrátim oči dohora a prejdem po trávniku. Zmieri sa s tým. Nakoniec sa s tým zmieri.

„Aspoň nie som jediný, koho opúšťaš,“ zavolá Dean ponad plece, keď za ním kráčam k autu.

Postavím sa k dverám na strane spolujazdca, pevne zažmurím oči a prstami si prehrabnem vlasy. Dean hodí kufor do batožinového priestoru. „Dean, prosím, nezačínaj s tým znova.“

„Nie je to fér!“ zašomre. Nastúpime do auta a v okamihu, keď za sebou zatvorí dvere, vyhrkne: „Prečo, dočerta, musíš odísť?“

„Veď o nič nejde,“ pokúšam sa ho presvedčiť, lebo v tom naozaj nevidím nijaký problém. Od prvej sekundy, keď som prišla s nápadom odísť do New Yorku, bol aj s mamou proti. Pravdepodobne si obaja myslia, že sa už nikdy nevrátim. „Je to len výlet.“

„Výlet?“ uškrnie sa Dean. Navzdory mizernej nálade naštartuje auto, vycúva z príjazdovej cesty a zamieri na juh. „Odchádzaš na šesť týždňov! Potom budeš mesiac doma a odsťahuješ sa do Chicaga. Budem s tebou iba päť týždňov. To mi nestačí.“

„To je pravda, ale z tých piatich týždňov vyťažime to najlepšie.“ Viem, že nech poviem čokoľvek, túto situáciu mi nič neulahčí. Tento problém bublal už niekoľko mesiacov. Teraz konečne dozrel a Dean už o ňom dokáže hovoriť nahlas. Čakala som, že sa to každú chvíľu stane.

„V tom to nie je, Eden!“ vyštekne a nakrátko ma umlčí. Hoci som to čakala, stále mi pripadá zvláštne vidieť Deana rozčúleného. Hádam sa len veľmi zriedka, lebo až doteraz sme sa vo všetkom zhodli.

„A v čom to je?“

„V tom, že si sa rozhodla stráviť šesť týždňov v New Yorku namiesto toho, aby si bola so mnou,“ vyčíta mi tichým hlasom. „Naozaj je New York taký skvelý? Kto, dočerta, potrebuje stráviť šesť týždňov v New Yorku? Prečo ti nestačí týždeň?“

„Lebo ma pozval na šesť týždňov,“ vysvetlím. Šesť týždňov je možno dlho, no keď som jeho pozvanie prijímala, považovala som to za najúžasnejší nápad na svete.

„Prečo si sa s ním nedohodla na nejakom kratšom čase?“ Zo sekundy na sekundu je dotknutejší. Pohybuje rukami v rytme so svojimi slovami, takže výsledná jazda je trochu trhaná. „Prečo si mu nepovedala, že prídeš, ale iba na dva týždne?“

Ruky si prekrížim cez prsia, odvrátim sa od neho a zadívam sa von oknom. „Prosím, upokoj sa. Napríklad Rachael sa na môj odchod vôbec nesťažovala. Prečo nemôžeš reagovať rovnako?“